

ΤΙ ΧΩΜΑ! ΤΙ ΚΑΚΟ!

— Δὲν βγαίνουμε νὰ πάρουμε λίγο ἀέρα, μαμᾶ;

— Καλὰ λές· πάμε σ' τὰ Πατήσια, γ' ἀναπνεύσουμε λίγο.

*
**

Καὶ ἡ κόρη παραλαβοῦσα τὴν μαμᾶν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν περὶ ὦραν θῆν, ἐξῆλθον.

Ἡ κόρη εἶναι ξανθὴ καὶ κόκκινη σὰν παγωτὸ φράουλα. Ἡ μαμᾶ—ἵνα μὴ μεταπηδήσωμεν ἀγρίως εἰς ἄλλην παρομοίωσιν—εἶναι παγωτὸν λεμόνι.

Ἐπίτηδες μετεχειρίσθη τὰς δύο αὐτὰς παρομοιώσεις διὰ νὰ σᾶς φέρω ῥίγος καὶ νὰ ξυνίσητε τὰ μούτρα σας.

Κακία ἀνθρώπου ὅστις δὲν μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἀντίθετα αἰσθήματα.

*
**

Αὐτὰ ἐγράψαν διὰ νὰ κατορθώσωμεν νὰ φέρωμεν ὡς τὰ Χαρτεία τὴν κόρην καὶ τὴν μαμᾶ ἀπὸ κάπου ποῦ κἀθνηται. Διευθύνσεις βέβαια δὲν περιμένετε νὰ σᾶς δώσουμε.

Ἐτυχέ ποτε νὰ δῆτε ροῦχα ἀπλωμένα καὶ στεγνόνοντα; Εἶδατε μερικά ἐξ αὐτῶν μισοστεγνωμένα νὰ ὁμοιάζουν πρὸς ὑδρογείους σφαίρας, διὰ τῶν ὁποίων διαθέουσι ζῶναι κατεψυγμένοι καὶ ζῶναι διακεκαυμένοι; Διότι ζῶναι τινες σινδόνος εἶναι ὑγραὶ ἀκόμη, θελαὶ, ὡς ὀφθαλμοὶ κλαίοντες, ἀντὶ δακρῶν ἐκπέμπουσαι ὑδατομοῦς καὶ ἄλλαι πάλιν στεγναὶ, ἀκτινοβολοῦσαι, ὡς ὀφθαλμοὶ φιλοπεριέργου κεράτσας.

*
**

Καὶ αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις ἐτέθησαν διὰ νὰ φέρωμεν τὴν κόρην καὶ τὴν μαμᾶ λίγο παρακάτω ἀπὸ τὰ Χαρτεία, διότι πρόκειται νὰ τὰς κάμωμεν νὰ ἴδουν—καὶ εἰς τὸ πεζοδρόμιον τῶν Χαρτείων λογίζεται θαῦμα ὅταν κατορθώσῃ τις νὰ διέλθῃ ἐν μέσῳ τῆς πυκνῆς φάλαγγος τῶν πολιορκητῶν, οἵτινες κάθε βράδῳ κατεξοδεύουν τὸ νερὸ τοῦ Παρθενῶνος,—τοῦ Ζαχαραπλαστείου Παρθενῶνος.

*
**

Ὅψιν τῆς πρὸ μικροῦ περιγραφείσης σινδόνος παρουσιάσει τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ ὁδὸς Πατησίων διὰ τῶν γλίσχρων καταβρεγμάτων τὰ ὁποία τῆς ἔδωκαν, ὅμοια πρὸς μπουφάρισμα τὸ ὁποῖον κάμνουν πρὸς λειποθυμοῦντα.

— Τί καλὸς ποῦ εἶναι ὁ δήμαρχος, μαμᾶ· εἶδες ποῦ ἔλεγε; ὅτι θᾶνε σκόνη καὶ θὰ καταστραφοῦν τὰ ροῦχά μου;

— Γιὰ νὰ δοῦμε καὶ παρακάτω, μὴ βιάζεσαι.

*
**

Δὲν ἐπροχώρησαν πολὺ καὶ ἡ σκηνὴ μεταβάλλεται.

Ἡ εἰκὼν ἦτο τρομερὰ. Ἐνόμιζες ὅτι ὁ κ. Δήμαρχος διαργάνισεν εἰς τὰ βάθη τῶν Πατησίων θρησκευτικὴν τινὰ παράστασιν, ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι τὸν μεσαιῶνα προηγέθησαν τῆς πλάσεως τοῦ ρωμαντικοῦ δράματος. Καὶ ὅτι ἡ σκηνὴ τοῦ Σουτσειοῦ δράματος, ἣν εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν τῶν ἡ μαμᾶ καὶ ἡ κόρη, ἦτο ἐκείνη καθ' ἣν τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ σχίζεται εἰς δύο ἀπὸ ἀνωθεν ἕως κάτω, ἡ γῆ σειεται, αἱ πέτραι σχίζονται, μνημεῖα ἀνοίγονται, καὶ πολλὰ σώματα πᾶν κεκοιμημένων Ἁγίων ἐγείρονται καὶ ἐξεληθόντες ἐκ

τῶν μνημείων, μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτῶν, εἰσέρχονται εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν καὶ ἐμφανίζονται πολλοῖς.

Καὶ ὄντως οὐδεὶς ἐβλεπεν οὐδένα.

Στῆλαι κοριοτοῦ αἰτίνες ὑπεβάσταζον τὸν ἀπὸ ἀνωθεν ἕως κάτω σχισθέντα ναόν, ὑψοῦντο καὶ ἐκάλυπτον τὸ πᾶν. Ἄν που ἀνεφαίνοντο μακρόθεν λευκὰ τινὰ σημεῖα τῶν μαρμαροκτίστων οἰκιῶν, αὐτὰ ἐλάμβανον ὄψιν ἀληθινῶν μνημείων, οἱ δὲ ἐκ τῆς παχείας ἐκείνης νεφέλης ἀναπηδῶντες ὡς παλιᾶτσοι λευκόχροες περιπατῆται ἦσαν οἱ ἅγιοι οἵτινες ἐξῆλθον ἐκ τῶν μνημείων καὶ ἐνεφανίζοντο τοῖς ἀνθρώποις. Τὸ νοστιμώτερον δὲ ἦτο ὅτι ὑπῆρχον καὶ ἅγιοι τοιαῦται, καὶ πολλὰς ἐξ αὐτῶν θὰ ἐσπεύδομεν νὰ καταφιλήσωμεν παντοῦ, παντοῦ, ἐξ ὑπερβολικῆς εὐλαβείας, ἐν οἷς συνοδεύοντες αὐτὰς ἅγιοι δὲν εἶχον τόσῳ ἄγριον τὸ βλέμμα. Καὶ μὰ τὸν θεόν, τοὺς ἐφοβήθημεν, διότι δὲν ἐννοοῦσαμεν νὰ ἔλθωμεν σ' τὰ χέρια μὲ ἀνθρώπους οἵτινες τόσῳ καιρὸν ἔμενον ἀνίπτοι εἰς τὰ μνήματά των.

Ὅτι δὲ καὶ αἱ πέτραι ἐσχίζοντο, ἐμαρτύρουν τὰ πετράδια δι' ὧν ἐραντίζοντο οἱ ὀφθαλμοὶ μας. Καὶ μὴ βλέποντες νὰ περιπατῶμεν ὅλοι ἐσκοντάπτομεν, ἐκλονοῦμεθα, ἐσειοῦμεθα, ὅλα ἀλάθηστα σημεῖα ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ γῆ ἐσειέτο.

*
**

Ὅποταν μία γενικὴ ἠκούσθη φωνὴ ἦτις ἡμᾶς τοῦλάχιστον ἐπὶ μίαν στιγμὴν εἶχε πείσει ὅτι κατὶ ὑπερφυσικὸν ἔτελετο, καὶ ἂν ἦτο τὸ Νεκροταφεῖον πρὸς τὰ Πατήσια θὰ ἐπιστεύομεν ὅτι οἱ Νεκροὶ εἶχαν τὴν πρώτην Σεπτεμβρίου των.

— Πίσω! Πίσω! ἦτο ἡ φωνή.

Καὶ ὅλοι ἐστρέφοντο πρὸς τὰ ὀπίσω, χωρὶς νὰ τολμῶσι νὰ γυρίσουν νὰ δοῦν, φοβούμενοι πράγματι νὰ μὴ ἀντικρῦσουν φαντάσματα ἢ νὰ μὴ μεταβληθοῦν εἰς στήλην χώματος.

*
**

— Δὲν σ' τάλεγα, Ἁγλαῖα;

— Καλὲ, μαμᾶ, ἐγὼ ἔλεγα ποῦ ὁ Δήμαρχος εἶναι ἀνθρώπος καθὼς πρέπει. Αὐτὸς κάμνει σὰν τῆς μάγκαις, ποῦ πιάνουν τοὺς ἀνθρώπους σ' τοὺς δρόμους μὲ τῆς πέτραις.

*
**

Ἔτσι διελύθη ὁ περίπατος τῆς Κυριακῆς, ἀποδείξας δι' ἑκατομμυριοστὴν φορὰν τὴν κακοκεφαλιάν τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες πωλοῦν ὡς ἀνδράποδα τὴν ψῆφόν των ἀντὶ ποτηρίου ῥητινίτου ἢ ἀντὶ μιᾶς ἐπισκεπτηρίου κάρτας ἢ ἀντὶ ἐνὸς κουτοῦ μειδιάματος εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐρχόμενοι εἰς τὰ πράγματα φροντίζουν διὰ τὰ οἰκογενειακά των, ἐξοικονομοῦν τὰ συμφέροντά των, φροντίζουν νὰ βγοῦν βουλευταὶ, μοιράζονται οἰκόπεδα, ἀλείφονται εἰς τοὺς δημοτικοὺς φόρους, ἔχουν τὴν ἐπιρροὴν των, πανδρεύονται, κάμνουν τὴν κόρτη των, ἀποκαθιστοῦν τοὺς φίλους των, στρώνουν τὴ δουλίτσα τους, περὶ δὲ τῶν ἀναγκῶν τοῦ δήμου οὔτε νοῦν ἔχουν νὰ ἀποφασίσουν οὔτε θέλησιν νὰ ἐνεργήσουν; οὔτε καιρὸν νὰ σκεφθοῦν.

Νὰ μᾶς ζήσει ὁ δήμαρχός μας!

Νὰ μᾶς ζήσουν οἱ φιλότιμοι νέοι Δημοτικοί μας Σύμβουλοι!

Νὰ μᾶς ζήσουν οἱ δύο μας Πάρεδροι!

Νὰ ζήσουμε κ' ἐμεῖς μ' αὐτοὺς, ἕως ὅτου μᾶς πεθάνῃ τὸ χῶμά τους!

Καλεδάν.